

ze Geloofs-
bedenkin-
gen gezien.
de Remon-
tische op-
waarvan zij
er trachten
te raken.
Maar dat een
tot tien wijzen
de vragen,
tellen, niet
gemakkelijk
(Exegesis
t bij telkens
Art. 15 en
stranten uit
noot aldus.
Hij doet
aar hij ver-
de axioma
eld is, hier
an dat dit in
thare Kerk
de zichtbare
Kerk en de
om de on-
(p. 394).
Art. XXIX,
der de ware
in de Kerk,
e deelen zoo
int dat van
den erkend
ere Kerken
nder zuiver
ch als ware
het daarom
ing van de
Kerk om
cht, de orde
als een ware
of door ons
eenschap
(p. 420).
nt Marcus
nonstranten
dat onze
n die geen
Lutherische
den hielden.
reff, toonde
kerken geen
in, er toch
rdt door de
n al stemde
dijker is bij
mdat enkele
efrig tegen
traden, toch
en deswege
a zoodanig
a verklaard,
de Gerefor-
nd, evenals
Augsburg-
hebben en
Lutherische
heden der
verping van
den Paus
geheel een-

hiernede als
Want al zou
etugenis
Theologen,
inden Junius
achtbare zij
blijkt, dat zij
an dit leer-
dan hier-
gen niet te
sers vergen.
k volkomen
het graven-
Confessie
erust. Wat
is, is nooit
reest.

ing aan Dr.
en theoloog,
ong zich op
tegen. Zelfs
g strekken,
tologen van
zichthge uit-
hebben om-
gen. Alleen,
niet ver-
gen". Wat
Synode aan
voegde, dat
argumenten
uk hier. De
hare Con-
niet beslist
t Theologen
oor getinge-
etugenis
er niet alleen
van de on-
maar vooral
e door de
ter Gerefor-
e. We heb-
en van harte
er liefheeft,
en van deze
e daarom de
rusten, alsof
en over dit
is Dr. Buizer
en. Vooral
reformerde
hebben, ver-
e Roomsche
ambheid van
is er veel
ten, dat onze
dijn af een
cht-katholiek
gezegd, dat
verdere ont-
m. Wanneer
og oordeelt,

dat — om dit eene voorbeeld te noemen — de Kwakers een zoo door en door onchristelijke secte zijn, dat de Overheid goed zou doen hen te waarden uit te roeien, dan voelt men in welk een geheel andere gedachtenwereld wij leven. Niet alleen, dat we een geheel andere opvatting hebben van de taak der Overheid tegenover de kerken (wat niet Art. XXIX, maar Art. XXXVI der Confessie maakt) maar ook wordt door ons het relatief-Christelijke dat in de andere Kerken nog is overgebleven, beter gewaardeerd. Niet het minst is dit daaraan te danken, dat de tegenstelling voor ons een geheel andere geworden is dan voor onze vaders; voor hen ging de strijd tegen de valse Kerk in den vorm van de Pauselijke hiërarchie, voor ons vooral tegen den geest van ongelof en afval van het Christendom. Kwam dan ook een geheele revolutie van de Confessie aan de orde, om deze meer in verband te brengen met de behoeften van onzen tijd, dan zouden we geen oogenblik aarzelen om onze Kerken aan te raden ook voor deze Artikelen naar een meer juiste en meer volledige formulering te zoeken, al was het alleen om een misverstand, zooals nu weer opkwam, af te wijken.

Maar dit is geheel wat anders dan zooals Dr. Buizer, onze Confessie openlijk te beschuldigen, dat zij tegen den geest van Christus ingaat, en leert, niet alleen dat de Gereformeerde Kerken de alleen ware Kerk is, maar ook dat buiten haar niemand zalig kan worden. Deze aanklacht is ten eenenmale onwaar en met de feiten in tegenpraak. Onze Gereformeerde Kerken hebben nooit beweerd, dat zij de alleen ware Kerk waren, want zij hebben niet alleen de andere Protestantische Kerken, zooals de Lutherische en Episcopale Kerk, voor ware Kerken erkend, maar zelfs in de Roomsche Kerk nog een overblijfsel van de Kerk van Christus gezien. En zij hebben nooit geoordeeld, dat wie buiten de Gereformeerde Kerken stond, niet zalig kon worden. Aan de Katholiekheid der Christelijke Kerk hebben ze steeds vastgehouden.

Dr. H. H. K.

Hoop op Vrede.

I.

(Ingetonden namens het Comité tot Gebedsgemeenschap voor den Vrede). Voorzitter: Dr. M. Balt, Ede. Met beleefd verzoek wegens het hooge belang der zaak, aan alle Christelijke Bladen, om het stuk te willen opnemen.)

Er is een begin van vredesluiting. Maar nog niet in ons Westelijk deel van Europa. Aldaar dreigt dit voorjaar de strijd zelfs zoo gewelddig te worden, als hij nog niet was. Een ieder huivert bij het indenken er van.

Waarheen zullen wij vlieden? Waarop zullen wij steunen en onze bede gronden voor het aangezicht Gods, voor de arme, strijdende, zichzelf verterende volken?

Abraham, de vader der geloovigen, zal het ons leeren. De vader der geloovigen, dat is niet de eerste der geloovigen, want dat was hij niet. Het is de voorganger der geloovigen, hun onderwijzer door zijn machtig voorbeeld. En hij is ons dit ook, waar wij hem smeekende vinden wegens de om hun ten hemel schreiende onrechtvaardigheid ten verdere gedoemde steden, Sodom en Gomorra.

Laat ons daarom het oorens te luisteren leggen aan de redenen, die Abraham bijbrengt voor Gods aangezicht tot behoud van die steden, en laat ons eens opmerken, dat deze sterke pleitredenen, in ons oersterk genoeg, door God niet beantwoord worden met een berisping voor zoo vrijmoedige taal voor het aangezicht Gods, maar hiernede, dat de Heere openlijk Zijn zegel er aan hecht, ze aanvaardt als voor Hem geldende.

Daarbij weten wij dat de Schrift ons is gegeven, opdat wij door geloof en vertroosting der Schriften hoop zouden hebben. In 2 Tim. 3: 16 lezen wij dat "al de Schrift is van God ingegeven", dus ook dit verhaal in Genesis over Abrahams voorbede, en "is nuttig tot leering, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is."

Laat ons dan in deze moeilijke tijden benutten wat wij vinden van Abraham, wij de Heere ook zelf zijn optreden met Zijn Goddelijke goedkeuring veroort, en het ród tot onze kennis brengt; en dit gewis opdat wij er in bange tijden voor de wereld, te midden der wereld, voordeel mede zouden doen voor ons zelf en die wereld, en dit tot Zijn eer en grootmaking. Want Gods Naam wordt verheerlijkt en Zijn Woord naar Zijn bedoeling gebruikt, als wij onze smekingen richten naar, en gronden op Zijn Woord, en niet op eigen inzichten.

Wat geeft de H. Schrift ons dan in deze van Abraham te lezen. In Gen. 18: 20-33 vinden wij het: "Voorts zeide de Heere: Dewijl het geroep van Sodom en Gomorra groot is, en dewijl hare zonde zeer zwaar is, zal ik nu afgaan en bezien, of zij naar hun geroep, dat tot Mij gekomen is, het uiterste gedaan hebben, en zoo niet, ik zal het weten." Maar Abraham bleef nog staande voor het aangezicht des Heeren.

En Abraham trad toe, en zeide: "Zult Gij ook den rechtvaardige met den goddelooze ombrengen? Misschien zijn er vijf rechtvaardigen in de stad; zult Gij hen ook ombrengen, en de plaats niet sparen, om de vijf rechtvaardigen, die binnen haar zijn? Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden den rechtvaardige met den goddelooze! dat de rechtvaardige zij gelijk den goddelooze: verre zij het van U! Zou de Rechter der gansche aarde dan geen recht doen?"

Toen zeide de Heere: "Zoo ik te Sodom binnen de stad vijf rechtvaardigen zal

vinden, zoo zal ik de gansche plaats sparen om hundertwil."

En Abraham antwoordde en zeide: "Zie toch, ik heb mij onderhouden te spreken tot den Heere, hoewel ik stof en asch ben! Misschien zullen aan de vijf rechtvaardigen vijf ontbreken, zult Gij dan om vijf de gansche stad verderven?"

En Hij zeide: "Ik zal haar niet verderven, zoo ik er vijf en veertig zal vinden."

En hij voor voort nog tot Hem te spreken, en zeide: "Misschien zullen aldaar veertig gevonden worden!"

En Hij zeide: "Ik zal het niet doen om der veertigen wil."

Voorts zeide hij: "Dat toch de Heere niet ontsteke, dat ik alleenlijk ditmaal spreke, misschien zullen er tien gevonden worden!"

En Hij zeide: "Ik zal haar niet verderven om der tien wil."

Toen ging de Heere weg, als Hij geëindigd had tot Abraham te spreken; en Abraham keerde weder naar zijne plaats!

Hoe opmerkelijk klinken nu hier die verzen 23 tot 26, waar Abraham vraagt: "Zult Gij ook den rechtvaardige met den goddelooze ombrengen? Misschien zijn er vijf rechtvaardigen in de stad; zult Gij hen ook ombrengen", waarop Abraham alzo voortgaat: "Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden den rechtvaardige met den goddelooze! dat de rechtvaardige gelijk zij met den goddelooze", enz. En daarop antwoordt de Heere dan dadelijk: "Zoo ik te Sodom binnen de stad vijf rechtvaardigen zal vinden, zoo zal ik de gansche plaats sparen om hundertwil." Waarop dan Abraham telkens afdoet van het door hem genoemde getal, gevolgd door de verzekering dat de Heere in het door hem gestelde geval zou sparen; welke trefende samenspreking dan eindigt met dat zoo nederbuigende en goederbieren slot: "Ik zal haar niet verderven zelfs om der tien wil."

Heb ik het mis? Wordt hier geen troost en grond van hoop ook ons in dezen benardigen tijd geboden met het oog op de volken, op wie Gods tegenwoordige oordeelen zoo aarw wegen, en voor eigen volk ook, dat mede steeds meer bedreigd wordt? Of zou deze Schrift niet gegeven zijn, zooals 2 Tim. 3: 16 leert, tot ons "nui", tot "verbetering", tot verbetering ook van de lauwheid en onverschuldigheid van onze voorbede, voor onze medemenschen, en voor onze broeders in het Christelijk geloof inzonderheid?

Hoe noodig is het in dezen zwaren tijd, om op de gronden, waarop Abraham als als onder Goddelijke beaming zijn voorbede deed rusten, wel te letten, en dan daarbij te denken aan die volken die nog immer in den zwaarsten strijd al meer zich zelf en elkander verteren, en inzonderheid aan het ware Christenvolk onder hen. Want om hen is het, dat wij naar de Schrift nog hoop mogen koesteren op verlossing uit dezen nood, in weerwil daarvan dat Gods oordeelen gansch rechtvaardig zijn. Die gronden, door Abraham aangevoerd, vinden wij in de verzen 23 en 25: "Zult Gij", zegt Abraham, "ook den rechtvaardige met den goddelooze ombrengen?" En verder: "Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden den rechtvaardige met den goddelooze; verre zij het van U! zou de Rechter der gansche aarde geen recht doen?" Op deze gronden treedt Abraham herhaaldelijk bij God tusschen tot behoud van de bekende steden, tot hij van den Goddelijken Mond zelfs de toezegging krijgt, dat het oordeel zal opgeschort worden als er tien rechtvaardigen binnen de stad zijn.

Op grond hiervan dat de Heere een onveranderlijk God is in Zijn Naam en Deugden en Woord, mogen wij trachten, Abraham in zijn voorbede, nu voor de in zoo zwaren oorlog zijnde volken, en ook de andere lijdende volken, na te stemmen. Nu zal hiertegen ingebracht worden, dat toch eenmaal de wereld onder de oordeelen Gods zal vergaan, en dat er dan toch ook ter dege kinderen Gods in het midden van haar wezen zullen.

Dit is volkomen waar. Doch er is alle reden om te denken, dat die kinderen Gods dan niet voor het afwenden van de oordeelen Gods zullen in de bres treden bij den troon der genade. Zie maar Mattheus 25, immers in de gelijkenis die wij daar vinden van het Koninkrijk der hemelen, wordt dit Koninkrijk vergeleken met tien maagden, waarvan vijf wij en vijf dwaas waren. Als na de bruidegom vertoefde, "werden te allen sluimerig en vielen in slaap", allen, zoodat toen de bruidegom eindelijk kwam, was het, in geestelijken zin, "middernacht". Het geschiedde geheel onverwacht. Niemand verwachtte den bruidegom. Gelijk wij ook elders vinden, Matth. 24: 44: "In welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des Menschen komen." De voorstelling in dit hoofdstuk en ook in Luk. 12: 35-40 is, dat de Heere zal komen als een dief in den nacht; wanneer niemand er aan zal denken en alles in geestelijke rust is, hoewel het een valse rust is. Vandaar die telkenmale met het oog op de toekomst klinkende vermaning: "Waakt", want vanwege het lange tveven van den Heere des Huizes zal de slaperigheid als op onweerstandelijke wijze over allen komen.

Maar wie zal dan nog de geestelijke kracht hebben om voor de wereld de sterkte des Heeren aan te grijpen? Het zal niet geschieden, God zelf, en Zijn volk, zullen de wereld loslaten. Het zal Gods tijd zijn. Omdat God ze loslaat, zal Hij ook

geen gebed bij Zijn volk verwekken. En men kan zeggen: omdat het volk Gods Hem niet aanloopt, zal de Heere de wereld loslaten. Dan zal het oordeel onweerstandelijk en schrikkelijk losbreken.

Maar dit is naar den verborgen raad Gods. Dit is hetgeen wij voor den Heere moeten laten. Het gaat voor ons om het richtsoort voor ons handelen. En dat is het beginsel der liefde, waarin de gansche wet, die God ons stelde, begrepen ligt. Daarnaar nu handelende, hebben wij te doen als Abraham deed, en te bidden voor de diep schuldige volken, die dreigen te vergaan onder den Goddelijken toorn. En wat kan daarbij meer de aangewezen weg wezen, dan ons daarbij te laten leiden en onderrichten door dezen Abraham, door God ons wegens zijn voorbeeld ook hier gegeven tot een vader en voorganger. Want hoe zouden wij ook uit ons zelve weten, wat in dezen voor den Heere goed en welbehagelijk is?

A. M. DIENMANSE.

Kootwicks Scholen

In hartelijken dank ontvangen van den heer B. Dijkstra, Pastoor Michigan U. S. Am. / 5. Dr. J. H. HOUTZAGERS, Voorzitter.

Officiële Berichten.

Particuliere Synode van Zuid-Holland N. G.

De vergadering van de Particuliere Synode der Gereformeerde Kerken van Zuid-Holland N. G. zal d.v. gehouden worden Dinsdag 11 Junij a.s. te Noordwijk aan Zee.

Punten voor het agendum en opgave van de namen der afgevaardigden in te zenden voor 15 Mei a.s. aan het adres van den eerst ondergetekende.

Namens den Bond der Ger. Kerk van Noordwijk aan Zee.

N. H. KORRA, Pr.
J. PASCHER, Sec.
Noordwijk aan Zee, 26. Maart 1918.

Kort Verslag der Vergadering van de Gerf. Kerken in de classis Deventer, gehouden 23 Januari 1918 te Almelo.

1. De praeses der vorige vergadering, Dr. N. J. Treuning, opent de vergadering met het lezen van Ps. 25: 5, het lezen van Ps. 123 en gebed. Een woord van welkom wordt door hem gesproken op deze eerste vergadering in 1918.

2. De credentia's worden nageten door de Bro. Waterink en Damselaar. Van enige kerken is een secundus aanwezig of alleen één afgevaardigde. De redenen gehoord, wordt daarin berust. Twee kerken hebben een instructie.

3. De uytienhoudt van Embelheim wordt op verzoek der classis Benthem toegelaten, de vergadering met het oog op een te behandelen zaak bij te wonen. Ook Dr. Bakker van Gronau wordt als gast welkom geheten.

4. De scriba der vorige vergadering, Dr. Jongbloed, leest de notulen der vorige vergadering. Na eenige opmerkingen worden de notulen goedgekeurd. Aangenomen wordt het voorstel om de classisvergadering voortaan om 19 uur te doen beginnen.

5. De zaak Borne wordt in orde bevonden te zijn, omtrent de eigendommen aan de vooruitziet. Cur. Gerf. Kerk aldaar behoorende.

6. Onderzoek wordt ingesteld inzake den duurtetoelag, toe te kennen volgens advies der Generale Synode, aan de predikanten en emeritipredikantenweduwen etc. De meeste kerken hebben hiertaan voldaan, wat met blijdschap wordt vernomen.

7. Voor de hulpbehoefte der Kerk van O. is door enige kerken reeds geëcollekt. De andere kerken worden opgewekt dit voorbeeld te volgen.

8. Rapport Part. Synode van Overijssel kan niet uitgelezen worden, als niet ingekomen.

9. Vacature-beurten worden geregeld. 3 Febr.: Dr. N. J. Treuning, Delden; Dr. A. Prinsen, Deventer A.; Dr. B. A. Knoppers, Vriesenv. 10 Febr.: Dr. G. Sybema, Enschede. 3 Maart: Dr. G. Bax, Delden; Dr. P. Zijlman, Deventer A.; Dr. P. J. Jongbloed, Vriesenv. 2 April: Dr. J. Lugtheid, Delden; Dr. M. B. Parlevliet, Deventer A.; Dr. N. J. Treuning, Vriesenv.

10. Uytienhoudt van Embelheim rapporteert dat de zaak, waarover hij gedeputeerd was namens de classis Benthem, in orde is gekomen.

11. Rondvraag naar Art. 41 geschiedt. Een kerk vraagt advies in een zaak.

12. De Schepers doet als quæstor van de verschillende zaken verslag. Commissies worden benoemd om de bescheiden te te zien. Rapport wordt uitgeleest, dat de boeken in orde zijn bevonden. Den penningmeester wordt dank gezegd voor zijn gehouden beheer.

13. Ingekomen stukken:

a. Mededeeling van de classis Haarlem. Met droefheid wordt daarvan kennis genomen;

b. Schrijven van de Deputaten der Generale Synode inzake verbetering der predikantstracaten. Deze zaak wordt bij vernieuwing aan de aandacht der Kerken aanbevolen;

c. Schrijven van de Part. Synode omtrent den Evangelisatiearbeid in N. Br. en Limburg. Deze zaak wordt aanbevolen in de belangstelling der Kerken.

14. Instructie:

a. Enschede vraagt om 2 kerken aan te wijzen voor een eventuele approbatie van be-roep. Glasbrug en Hengelo worden aangewezen.

15. Voorstel Almelo om een classisalen Zendingafdeling voortaan te organiseren en daarvoor een Commissie te benoemen ter voorbereiding, wordt met algemeene stemmen aangenomen. Als commissie wordt aangewezen: Dr. P. J. Jongbloed, Dr. J. Lugtheid, en Dr. B. A. Knoppers, en de onderl. Ch. F. Bramer van Nijverdal en A. Manhave van Almelo.

16. Rapport Kerkvisiteatie wordt uitgeleest. Met dank wordt van den toestand der kerken kennis genomen.

17. Op verzoek van een der kerken om steun wordt gunstig beschikt. Eveneens op dat van een andere kerk.

18. Een ingekomen schrijven uit een der kerken wordt behandeld. Een antwoord zal namens de classis gezonden worden.

19. De Deputaten worden gecontinueerd.

20. Verzoek van een broeder, die in een andere classis een stichtelijk woord mag spreken, om ook eventueel dit te mogen doen in de classis Deventer, zal nader besproken worden op een volgende vergadering.

Buitenland.

Duitsland. De Gemeenschapen over den dienst van de vrouw.

In vele kerken is de vraag aan de orde, welke rechten aan de vrouw in het gemeentelijk leven moeten toegekend worden. Het blijkt dat men in Methodistische kringen, op voorbeeld van het Heiliger, aan de vrouw in het kerkelijk leven meer rechten wil toekennen dan haar tot hertoe gegund waren, terwijl in moderne vergaderingen de eisch gesteld wordt, dat de vrouw in het kerkelijke leven dezelfde rechten hebben zal als de man. Opmerkelijk is het daarom dat het bestuur van het Gnadauer Gemeenschapsverband op zijn vergadering van 27 Dec. 11 ten opzichte van den arbeid van zusters der gemeente de volgende lijnen heeft getrokken: 1o. De leiding en de regelmatige uitoefening van den predikdienst in de gemeente is uitsluitend het werk van den man. 2o. De vrouw is naar haren aard geroepen om vrouwen en meisjes te dienen. In een gemengde vergadering van mannen en vrouwen zullen zij niet het woord voeren. 3o. Volgens 1 Cor. 11: 5 mag het opreden der vrouw niet in strijd zijn met hare bestemming, bij de Schepping gegeven, evenmin als in tegenpraak met goede zeden en tact. 4o. Er zijn enkele uitzonderingen toe te laten, waar de mannen ontbreken. Maar dan moet een ernstige noodtoestand ingetreden zijn. En ook, dan moet een andere broeder en persoon indeend optreden.

Men ziet hieruit, dat de Duitse Gemeenschapen de leiding der godsdienst oefeningen altijd in handen van een man willen zien en dat zij alleen, bij wijze van uitzondering wenschen toe te laten dat een vrouw in het midden der gemeente het woord voert.

N.-Amerika. Uit Canada.

In de *Transcript* van Boston stond een artikel van Dr. W. T. Ellis, die in verschillende landen een reis ging doen om zich op de hoogte te stellen van de uitwerking van den oorlog op het geestelijk leven der volken.

Omtrent Canada schrijft hij het volgende:

De uitwerking van den oorlog is niet in de eerste plaats bij de mililitairen waar te nemen, maar bij hen die achterblijven, en inzonderheid bij de bevolkingen der gemeenschappen. De casualty list (de officiële mededeeling van de gedooden, gewonden en vermisten) schijnt de hand te zijn, die Canada opnuut aan God verbindt. Want in elke plaats en in elke kring wordt het verlies van dierbaren betreurd. Onder-scheiden malen werd mij meegedeeld, dat Canada de eigenlijke betekenis van den oorlog niet had beseft, aler in de bladen opgave werd gedaan van de gevallen in den strijd, en in de kerken bekend gemaakt wie uit eigen kring was gesneuveld.

"Toen ik in Winnipeg was, werd daar gehouden de National Council of Women. Op een Zondagmiddag bezocht ik de vergadering. Toespraken werden er niet gehouden. Een program van gedrukte geboden werd rondgedeeld — geboden voor de soldaten en de maatziers, voor de gevangenen en de gewonden en hunne verzorgers, voor overwinning en een rechtvaardigen vrede, voor den oogst en voor de vrouwen, die achter moesten blijven. De gezangen die gezongen werden, waren ook geboden. De vrouwen die hier bijeen zag, waren uit den aansienlijken burgerstand. Nadat ik deze vergadering had bijgewoond, was het voor mij onomstootelijk waar, dat de oorlog vooral de vrouwen en moeders op de knieën heeft gebracht."

Dr. Ellis herocht in Winnipeg ook St. Stephen's Presbyterian Church. Van deze kerk is "Ralph Connors de novelist, predikant. Hij zegt er het volgende van:

"Dit is een groote gemeente, maar jonge menschen worden er bijna niet aangezonden. Een wonder. Want op 'The roll of honoree die in alle kerken in Canada voor den preekstoel wordt opgehangen, behelende de namen van hen die uit die gemeente ten strijde zijn uitgegaten, stonden voor deze gemeente niet minder dan 264 namen."

Ondanks de groote kapitalen, welke de Canadezen bijdragen ter bespreiding der oorlogskosten, kan van de gaven voor de Zending gezegd worden, dat deze niet verminderen, maar op sommige plaatsen zelfs zijn toegenomen. Het is duidelijk, dat men overal diep is doordrongen van de noodzakelijkheid om werkzaam te zijn in het geestelijk belang van hen die zich op het slagveld bevinden of zich voor den oorlog gered maken."

"Terwijl ik geen bewijs vond voor wat men gewoonlijk een revival noemt, toch kan gezegd, dat er zich in de kerken van Canada een geest openbaart, die zich kenmerkt door meerdere toewijding en trouw dan in vroeger jaren aan den dag werd gelegd. Tot zover Dr. Ellis."

Het is moeilijk te bepalen, in hoeverre de beschouwingen van Dr. Ellis juist zijn. Iemand en iets kan van de gunstige of van de ongunstige zijde beschouwd worden. Ook heeft de persoonlijkheid van den beoordeelaar vaak veel te doen met de staat van het oordeel dat geest voert. Wat we hier van Canada vernemen zal wel als waar worden aangenomen. Het is allereerst verklaarbaar, dat het is zoals Dr. Ellis het beschrijft, zoo voert de redactie van *De (Amerikaansche) Waachter*, hierna toe.

Gemeenend Nieuws.

Officiële bevestiging van overwinning. In het Engelse Lagerhuis deed de heer Macpherson aan den onder-secretaris van oorlog de vraag, of het al dan niet waar was, dat de militaire autoriteiten aan de soldaten op hun verlofstak antwoorden, op welke wijze andere huizen voor hen geëcollekt waren; met andere woorden of deze autoriteiten al dan niet openlijk het zondigen tegen het zevende gebod bij de Engelse soldaten aanmoedigden. De onder-secretaris antwoordde op een manier, die deed vrezen dat hij ultitichien rocht om op een perille-nieuze vraag geen antwoord te geven. Een Engelsch blad teekent hierbij aan:

"Wat wordt er van ons roepen dat wij strijden aan de zijde van God en het recht, wanneer wij onze mannen aanmoedigen te zondigen tegen een van de goede wetten van God? Is dit de manier om een nieuw Engeland op te bouwen?"

Medicijnmeester genees u zelve. In een toespraak voor het Victoria-Instituut op 2 Maart door den predikant Harton gehouden, handelde deze over de Souvereiniteit Gods. Hij achtte dit denkbeeld, 'op sprak de Reverend, in lijnrecht strijd met de brutale en wilekeurige plannen van de Franseische ontplooiing ten grondslag liggende, welke met onbeschroomde leijheid blootgelegd zijn door schrijvers als Von Bernhart en Freiligr. Hij staat lijnrecht tegenover den Duitschen god, zoo dwarselijk door deze schrijvers ingeroepen, en tegenover de leer van den haat welke hem voor alle tijden heeft gebrandmerkt; en tegenover den ijdel ten trots die den Fransischen geest heeft gedronken gemaakt; en tegenover de onmenschelelele die in het streven der politiek geen plaats heeft voor de onschuldigen en de hulpeloozen."

Ons dunkt, dat deze prediker wellicht wat gemaatiger had gesproken wanneer hij geweten had,

welke houding een twaalf dagen later de gesneerde regeringen, met Engeland aan het hoofd, tegenover het "onmenschelele en hulpelooze" Nederland zouden aannemen. Waarlijk, dit schreit ten hemel. En wij kunnen niet aannemen dat er in Engeland geen menschen gevonden worden, die daarvoor gezet en hebben, of althans die daardoor niet zich zouden genoopt zien om de premie te laten vallen, dat hun land opreedt als beschermder der kleine naties.

Wij smeden mannen als Rev. Harton wel willen toespreken: Medicijnmeester, genees u zelve.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

PASCHEN.

Dit is een dag van heil en vreugd, Een tijd die 't wereldrond verheugt; Hoog zij Gods naam geprezen! Komt, heffen wij het feestlied aan; De Zoon Gods is opgestaan! En uit den dood verrees. Hij strijdt, Hij zegepraalt, Hij leeft, Die ons het eeuwige leven geeft.

Wat menschenont, wat engeltaal, Kan zulk een blijde gepraal! Oot naar waardij bezingen? Toch ringt ons hart tot 't Heeren lof Die opgaat, zij 't ook uit 't stof, Door lucht en wolk zal dingen! Geef blij den Overwinnaar eer; Hij veit de macht des doods ter neer.

Halleluja, 't is al volbracht! Gij deet, o Heer, voor ons geslacht Een eeuwige heil ontspriegen. De zware nacht des doods verdween, De heldere dagernaad verscheen. En speelt ons blijde dingen. Gij Heer ontruk het graf zijn buit, En treedt als Overwinnaar uit.

De Heer is waarlijk opgestaan, Heft Hem ter eer het feestlied aan: Hij schenkt ons eeuwige leven. Wat moede ons hier op aard nog wacht, Thans is ook zelfs de donkere nacht Des doods met licht doorweven. Loof Hem die ons dit heil bereidt, Hem de eer, de kracht in eeuwigheid.

Zoo kunnen zij spreken en juichen die den verreesen Heiland liefhebben, die weten dat Zijn woord de waarheid is: "die in Mij geloof sal leven, al ware hij ook gestorven. En een ieder die leeft en in Mij geloof, zal niet sterven in eeuwigheid."

Maar ook die alleen.

De ware, eenige Paschvreugde is dus die in den Heere Jezus, die dood geweest is en nu leeft in alle eeuwigheid en die den Zijnen dat eeuwige leven geeft. Er is veel roegemaakte Paschvreugde, welke daar buiten omgaat, maar die is ijdel.

Dezer dagen zaten in een wachtkamer twee heeren saam te praten. De een zei u.a.:

"En nu wordt het zachtjes aan weer Paschen ook."

"Och, wat Paschen, sprak de ander, 't niet er nog al naar uit. Heel geen Paschbrood, de muren beperdend net als al het andere. Een uitstapje maken gaat ook al niet om de hooge kosten. En daarbij overal oorlog of oorlogslaat. Een mooi Pascheest. Ik geef het weg."

"Die man sprak grootendeels waarheid en toch had hij het mis. Want? Omdat hij de hoofdzaak vergat en alleen aan hijzaken dacht, die met het Pascheest weinig of niets te maken hebben."

Meer dan twee duizend jaar geleden leerde een profet Habakuk gebeten. Ook hij kende kwade, droefgezige dagen. Maar hij wist raad, en wij lezen in zijn profetie:

"Alhoewel de vijgeboom niet bloeien zal, en geen vrucht aan den wijnstok zijn zal, dat het werk des olifboomt ligen zal, en de velden geen wijze voortbrengen, dat men de kudde uit de kooi afscheuren zal, en dat er geen ruid in de stallingen wezen zal; Zoo zal ik nochtans in den HEERE van vreugde opspringen, ik zal mij verheugen in den God mijns heils."

De HEERE Heere is mijn sterkte; en Hij zal mijn voeten maken als der hinden; en Hij zal mij doen treden op mijn hoogten."

En nu gaat het nog. Wie zich sterk in den Heere en op Christus hoopt, die kan Pascheest vieren, al zijn de tijden doos en al wordt dat door groot en klein ondervonden.

Pascheest is het fest der Opstanding, der Vernieuwing uit den dood. Te recht valt het daarom in de lente als de natuur uit haar winterslaap ontwaakt tot nieuw leven. Het zegt ons, dat ons lichaam, schoon door de sonde aan den dood onderworpen, toch herleven zal. Het zal, al gaat het in het graf, toch straks weer verrijzen. Dan zal genien worden wat de Apostel Paulus ons schoons zegt in 1 Corinthen 15.

"Alzo al ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid; Het wordt gezaaid in onsterfelijkheid, het wordt opgewekt in onsterfelijkheid; Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht; Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen."

En wanneer dit verderfelijke zal onverderfelijkheid al aangedaan hebben, en dit sterfelijke al onsterfelijkheid aangedaan hebben, alsdan zal het woord geschieden, dat geschreven is: De dood is verlonnen tot overwinning.

Dood, waar is uw prikkel? Hei waar is uw overwinning?

En die gelooven gaan dan in tot het eeuwige leven, waarin lichaam en ziel, die een poos gescheiden zijn geweest, weer vereenigd worden voor altijd. Niet de dood, maar het leven zal overwinnen.

Dat is de vrucht van heiligen Christus voor ons gedaan heeft. Door Zijn lijden en sterven, door Zijn Opstanding heeft Hij den dood te niet gedaan, hem overwonnen. Zoo zal de tijd komen, dat de juistoon werkelijk: "de dood is verlonnen tot overwinning", en er zal geen dood meer zijn.

Leven, gelukkig leven is aangenaam en begeerlijk. Men wenscht het elkander toe als een nieuw jaar of een nieuw levensjaar begint. "Nog vele jaren na deden", heet het dan. Wie oudtijds een der machtige heerschers van het Oosten moest ontmoeten, begon met den heilwensch: "O Koning leef in eeuwigheid", al wist een ieder dat die wensch niet vervuld zou worden.

Door de sonde is de dood in de wereld gekomen, die tot alle menschen is doorgestaan. Nu zouden ook allen voor altijd in de macht des doods of eigenlijk des dauvels zijn gebleven. Maar de Heere Christus is gekomen. Hij heeft met den dauvel gevechten en diens helische macht vernield. Op den derden dag verrees Hij